

ਹਕੂਮਤ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਖੁਸ਼ੀ ਰਾਮ
ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.

ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ 'ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ' ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਾਂਗਾ।
ਆਰ.ਐਸ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

MST. ਭਗਵਾਨੀ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਲਖੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

1959 ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 38।

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1908)—ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 2—ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਸਮਾਯੋਜਨ—ਕੀ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ—ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ—ਕੀ ਇੱਕ "ਅਡਜਸਟਮੈਂਟ"—ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ XVI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 17(2)(vi)-ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 2 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਆਰਡਰ—ਕੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਮਾਯੋਜਨ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਬੁਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖੀ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬਾਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਾਕੀ ਹੈ

ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਖੇਤਰ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (vi) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੈ। ਐਕਟ. ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਵਧ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟੇਡ, ਫੈਜ਼ਾਬਾਦ ਬਨਾਮ ਠਾਕੁਰੀਅਨ ਬਿੰਦ ਬਸਨੀ ਕੁਏਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (1); ਉਧਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ (2); ਐੱਸ.ਟੀ.ਆਰ.ਐੱਮ. ਚੇਟੀਯਾਰ ਫਰਮ ਬਨਾਮ ਅੰਦਾਬਲ (3), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ; ਜ਼ਿਲਦਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਸਿੰਘ (4) ਅਤੇ ਚੰਨੌਪਾ ਗਿਰੀਮੱਲੌਪਾ ਜੋਲਾਦ ਬਨਾਮ ਸੰਕਰਦਾਸ ਵਿਸ਼ਨੂੰਦਾਸ ਦਰਬਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (5), ਵੱਖਰਾ।

ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਜੈਨ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਗੁੜਗਾਉਂ, ਨੇ ਮਿਤੀ 7 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਸਬ-ਜੱਜ, III ਕਲਾਸ, ਪਲਵਲ, ਮਿਤੀ 18 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਜੇ ਐਨ ਸੇਠ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਫੈਸਲਾ 1959 ਦੀ ਦੋ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 38 ਅਤੇ 39 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਹੈ। ਭਾਗਵਾਨੀ ਨੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਲੱਖੀ ਰਾਮ ਆਦਿ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਡਾ.

ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਭਗਵਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ 6 ਜੂਨ, 1957 ਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 44 ਕਨਾਲਾਂ ਅਤੇ 19 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਲੱਖੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦਾ 5,10 Q, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ 4,400 ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣੇ ਸਨ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1939 ਪੀ.ਸੀ. 80

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1941 ਲਾਹ. 383

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਰੰਗ. 289

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਸਾਰੇ. 513

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1942 ਬੰਬ 282

ਪੁਰਾਣੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ। 30 ਜੂਨ, 1957 ਤੱਕ ਵੈਂਡੀਜ਼ ਲਈ 700 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ 27 ਕਨਾਲਾਂ ਅਤੇ 7 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਦੂਜਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4,000 ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰੁ. 3,600 ਉਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਲਈ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 30 ਜੂਨ, 1957 ਤੱਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸੂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਭਾਗਵਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ, ਦੋਵਾਂ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਪਲਵਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ 6 ਜੂਨ, 1957 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਗਵਾਨੀ ਵੱਲੋਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਲੱਖੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ। ਭਗਵਾਨੀ ਨੂੰ 600 ਰੁਪਏ ਨਕਦ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਕਿੱਲਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ। ਉਸ ਨੂੰ 60 ਰੁਪਏ ਨਕਦ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਚੌਕ ਨੰਬਰ 19/20 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿੱਲਾ ਮੁਫਤ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਨਕਦੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ 6 ਜੂਨ, 1957 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਭਗਵਾਨੀ ਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਮਿਆਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ: -

“ਫਰਮਾਨ ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੂਰਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਦਾਖਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਆਈ.ਐਮ

ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਗਵਾਨੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ 12 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ 6 ਜੂਨ, 1957 ਦੇ ਸਮਝੌਤਾ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਕਾਮ ਵਾਅਦਿਆਂ ਲਈ, ਭਗਵਾਨੀ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਕਸਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 18 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਭਗਵਾਨੀ ਵੀ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਆਈ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਸੇਠ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ-ਪੱਖੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 12 ਜੁਲਾਈ 1957 ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ; ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਅਸਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲੰਬਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਮਾਯੋਜਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਰਡਰ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੂਰੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਕੇਮ ਦੇ ਵਾਅਦੇ, ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਜਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਦਾਲਤ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ, “ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ, ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ, ਡਿਸਚਾਰਜ ਜਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ। ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਜੋ 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ 6 ਜੂਨ, 1957 ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਜਾਂ ਤਸੱਲੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਲੰਬਿਤ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ “ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ”। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਇਸ ਰੈਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਰਖਾਸਤ ਨੂੰ ਆਰਡਰ ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦਾ 21, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ “ਫ਼ਰਮਾਨ ਧਾਰਕ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਇਗੀ ਜਾਂ ਸਮਾਯੋਜਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, , ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੇਗੀ।” ਮੈਂ 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। .

ਇਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਣਾ ਹੈ

ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ "ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ" ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 12 ਜੁਲਾਈ 1957 ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਤਹਿਤ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ 7 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਗੁੜਗਾਉਂ ਦੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਕੋਲ ਸਨ। 1958. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅੰਤਮ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਸ਼੍ਰੀ ਸਿਰੀ ਰਾਮ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਬਾਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਵਧ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਫੈਜ਼ਾਬਾਦ ਬਨਾਮ ਠਾਕੁਰੈਨ ਬਿੰਦ ਬਸਨੀ ਕੁਏਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪੰਨਾ 86 'ਤੇ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿੱਥੇ " ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਅਸਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰਿਣਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਫੌਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਪਰ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ"। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜੱਜ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛੁਡਾਉਣਾ ਸੀ। 12 ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ 6 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਮੂਲ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਭਿੰਨਤਾ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵੀ ਸਨ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1939 ਪੀ.ਸੀ. 80

6 ਜੂਨ, 1957 ਦੇ ਅਸਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਾਲੀ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ "ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ" ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹੀਆਂ ਅਤੇ ਅਵਧ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਉਧਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ (2) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਯੋਜਨ ਇੱਕ ਮੁਕੰਮਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖੀ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ 'ਅਡਜਸਟਮੈਂਟ' ਨਹੀਂ ਹੈ। 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਇੱਕ ਚੋਟ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅਜੇ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਰੰਗੂਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਐੱਸ. ਟੀ. ਆਰ. ਐੱਮ., ਚੇਟੀਯਾਰ ਫਰਮ ਬਨਾਮ ਅੰਦਾਬਲ (3) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨੇਗਾ। ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝੌਤੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਭਾਗਵਾਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ 11/12 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, 'ਅਡਜਸਟਮੈਂਟ' ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ

(1) A.I.R., 1939 P.C 80

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1941 ਲਾਹ. 383

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਰੰਗ. 289

12 ਜੁਲਾਈ, 1957, ਆਰਡਰ 21 ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਜਵਾਬ-gtvnTV ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਰ ਦੇ ਡੈਂਟਸ ਜਿਲਾਦਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਈ ਸਿੰਘ (1), ਅਤੇ ਚੰਨੋਪਾ ਗਿਰੀਮੱਲੋਪਾ ਜੋਲਾਦ ਬਨਾਮ ਸੰਕਰਦਾਸ ਵਿਸ਼ਨੂੰਦਾਸ ਦਰਬਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ, ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, 6 ਜੂਨ, 1957 ਦੇ ਅਸਲ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਬੇਲੋੜਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (vi) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ, "ਕਿਸੇ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼" ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ, 12 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ, ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਲਾਗੂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਸਾਰੇ. 513

(2) A.I.R 1942 ਬੰਬ. 282

ਦੀ Mst. ਭਾਗਵਾਨੀ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਿਆ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਨੁਕਤਾ ਬਹਿਸਯੋਗ ਹੈ ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਤੇ ਛੱਡਾਂਗਾ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਭੰਡਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ.

ਗੁਰਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਹ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1958 ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ. 132।

1959

ਅਗਸਤ, 12

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)—ਆਰਟੀਕਲ 133—ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ—
ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ—ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ
ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ—ਉਹ ਕਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ
ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ, ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ
ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 133 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ.
ਭੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ
ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ। ਚੋਪੜਾ, ਮਿਤੀ 31 ਜੁਲਾਈ, 1958, 1958 ਦੇ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 53 ਵਿੱਚ, ਜਿਸ
ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਮਿਤੀ 7 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਬ੍ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸੇਢੀ, ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ
ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ,

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਾਦਮੇਬਾਜਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ
ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ
ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ
ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Balwinder Singh.

Translator